

§ 45 indeholder den Regel, at et Mindretal, bestaaende af mindst $\frac{2}{5}$ af Rigsdagens Medlemmer, kan kræve, hvor der ikke er Tale om bestaaende Loves uændrede Forlængelse, at et af Rigsdagen vedtaget Lovforslag først i den følgende ordinære Rigsdagssamling — efter paa ny at være forelagt og vedtaget — kan indstilles til kongelig Stadfæstelse, medmindre Regeringen har faaet Forslaget godkendt ved en Folkeafstemning. Herfra undtages dog forskellige i Paragraffen nævnte Love.

I § 49 fordres det, for at et Medlem — saa længe Rigsdagen er samlet — kan tiltales eller underkastes Fængsling, at mindst $\frac{2}{3}$ af Rigsdagens Medlemmer dertil giver Samtykke.

Efter § 54 faar ethvert Medlem Ret til med Rigsdagens Samtykke at æske Regeringens Forklaring paa ethvert offentligt Anliggende og kan forlange Svar paa de Spørgsmaal, der stilles, medmindre særlige Grunde skulde tale derimod og Rigsdagen godkender disse Grunde. Forhandling herom kan finde Sted i et hemmeligt Møde (jfr. § 56).

§ 58 indeholder Regler for Folkeafstemning. En saadan Afstemning skal afholdes om det enkelte Lovforslag, naar $\frac{2}{5}$ af Rigsdagens Medlemmer begærer det; den samme Ret faar — efter nærmere bestemt Fremgangsmaade — mindst 10 pCt. af de paa Rigsdagsvalglisterne opførte Vælgere. Ved en Folkeafstemning kræves til et Lovforslags Bortfald, at et Flertal af de i Afstemningen deltagende og mindst 25 pCt. af samtlige Vælgere har stemt imod Lovforslaget.

§ 60 indeholder den Bestemmelse, at mindst $\frac{2}{5}$ af Rigsdagens Medlemmer kan kræve Sag anlagt ved Rigsretten mod Ministrene. Man finder det rigtigt, at et Mindretal af rimelig Størrelse faar Ret til, hvor der opstaar alvorlig Tvivl om en Ministers Embedsførelse, at skaffe Sagen fuldt oplyst for og eventuelt paadømt ved Rigsretten.

I § 62 indskræpes det, at Retsplejen til enhver Tid og under alle Forhold skal holdes strengt adskilt fra Forvaltningen.

Efter § 66 faar mindst $\frac{1}{3}$ af Rigsdagens Medlemmer Ret til at forelægge til Prøvelse for Højesteret en Lov, hvis Grundlovsmæssighed det paagældende Mindretal drager i Tvivl. Bestemmelsen tilsigter at forebygge, at den til enhver Tid siddende Regering foretager lovstridige Fortolkninger af Grundlovens enkelte Paragraffer.

§ 68 indeholder bl. a. den Bestemmelse, at Folkekirkens Midler ikke maa finde Anvendelse til andre Formaal end saadanne, hvortil de er tilvejebragt.

I § 73 fastslaas det, at den personlige Frihed er ukrænkelig, og at ingen dansk Borger paa Grund af sin politiske eller religiøse Overbevisning kan underkastes nogen Form for Frihedsberøvelse.

Efter § 75 faar mindst $\frac{1}{3}$ af Rigsdagens Medlemmer efter Andragende Beføjelse til at bringe Spørgsmaalet om en fastsat Erstatnings Størrelse til endelig Afgørelse af Højesteret.

I §§ 76 og 77 bestemmes, at alle danske Borgere har fri og lige Adgang til Erhverv, og at ingen Indskrænkning heri hverken ved Lov eller administrativt kan foretages, uden hvor Almenvellet nødvendiggør det. Ingen maa ved Trusler eller Tvang forsøge at hindre nogen Borger i at indgaa i ethvert lovligt Arbejds- eller Erhvervsforhold.

Efter § 79 faar enhver Borger, som mener sig berøvet sin grundlovsmæssige Ret, Adkomst til at faa sin Sag paakendt af Domstolene.

Et andet Mindretal (Valdemar Thomsen) ønsker at udtale:

Bortset fra at Tidspunktet for Fremsettelse af en Forfatningsændring er meget uheldig valgt, er Mindretallets Parti af den Anskuelse, at der i høj Grad tiltrænges en Revision af Grundloven, ikke alene med det for Øje at faa et hurtigt handlende Folkestyre, hvor Magt og Ansvar følges ad, men navnlig tilsigtende at skabe Renhed og klare Linier i Lovgivningsarbejdet og i offentlig Administration. Kun derved vil det være muligt at